

53 Miles West of Venus

A kád vizében heverek, ruhástul. Csak a matt fekete, kedvenc ingem ujjai vannak feltűrve.

Alkarjaimon egy rakás vágás, gusztustalan, de elkerülhetetlen mézsárosmunka.

Biztosra akartam menni. Zsilettpengével és nem konyhakéssel olyan mélyen vagdostam be a bevagdოსnivalókat, amennyire csak tudtam.

Ráadásul magam vagyok, mire megtalálnak, kész, anyi.

Micsoda naivítás.

A lassan hűlő vízben egyszerűen elállt a vérzés. Ugyanakkor alig tudom mozgatni a karjaimat.

Szent szar, milyen közhelyszerű.

Milyen irgalmatlanul, nevetségesen közhelyszerű.

Egy perverz Mikulás bácsi hajol fölém.

– Még erre sem vagy képes. Amatőr munka.

– Megtettem minden tőlem telhetőt.

Előzőleg régi Cabaret Voltaire-számokat hallgattam a számítógépen, egyik songjukat úgy hívták: Moscow. Felködlött bennem a kiváló kortárs orosz próza és a szintúgy kiváló kortárs orosz sci-fi.

De aztán bevillant: túl kevés.

Bántóan túl kevés.

Pedig még egész sereg kiváló filmet meg akartam nézni, és még sok könyvet el akartam olvasni, zenével spékelve.

De ez is túl kevés.

Eszméletlenül kevés.

No Hope, no Fear. Vagy a Fear itt ragadt? A bizonytalanság és a rettegés nyirkos tenyerű, szúrós szemű vattacukor-fantoma. Vazze. Nulla, nulla, nulla, zéró, delete, delete.

Két emberszabású sárkány lebegett a szobámban, a fülembé nyaltak, és azt sepegték elhalón: tedd meg. Tedd már végre meg. Senkinek sem fogsz hiányozni. Bárki nélkül lehet, nélküled is. Mindenki lecserélhető. Csukd már be végre magad mögött az ajtót.

Valóban, morfondíroztam. Levetni mindent, ami én vagyok, mint egy divatjamúlt szerelést. Miért ne? Régi vágyam.

A sárkányok a mellbimbóimat harapdálták, azt mondták: bátor, fasz a gyerek vagyok. Végre megjött a jobbik eszem. Az antivilágban úgymé talákozunk.

Ezt követően kimentem a fürdőszobába, és összetrancsíroztam az alkarjaimat. Igyekeztem a lehető legmélyebbre vágni. A jobb karomon mélyebbre sikerültek a vágások, mert balkezes vagyok.

És aztán ez a blamázs.

A vízben elállt a vérzés. Ha valakinek elmondanám, nem hinné el.

A tenyérbe mászó pofájú, romlott Mikulás meg csak löki a sódert.

– Máskor kötéllel próbálkozz.

Most hogy magyarázzam meg? A város legnagyobb hipermarketjében akartam beszerezni a kötelet. A két elárusító megkérdezte, ruhaszáritó kötélre gondolkodok-e. Nem, mondtam, valami komolyabbat kérek. Furán néztek rám. Ekkor vettem észre, hogy manófüleik vannak. Tüdővészesen krahácsolva, mintha versenyeznének, csak annyit nyögtek ki, hogy kérdezem meg a kozmetikai részlegnél (hogy mi köze a kötélnek a kozmetikához, máig rejtély előttem). Mindenesetre ott is megtudakoltam. A három elárusítónő (mindháromnak rózsaszínűre volt festve a haja, minden biztonnyal a pinaszőre is, és telis-tele voltak szabdalva piercingekkel) egyike szintén azt kérdezte, ruhaszáritó kötélre gondolkodok-e. Nem, valami masszívabbra, feleltem. Semmiféle kötelet nem tartunk, uram, sehol a hipermarket területén, mondta, és mindhárman fülsértő, nyerítéssorozatszerű kacagásba kezdtek. Búcsúzóul még a kezembe nyomtak egy reklámcédulát, melyről az ordított kikericszárga betűkkel, hogy 20%-os árengedménnyel vásárolhatok – amíg a készlet tart – toroköblítőt meg hajregenerátort, egy meghatározott márkájú sampon-palettát, egyebet. Aztán elfordultak tőlem, csak a hullámzó, dobhártyaszaggató nyeritésszimfóniájuk üldözött végig az egész kozmetikai részlegen, az egész hipermarketen, az egész bevásárlóközponton. Egyre gyorsabban szedtem a lábam, a mozgólépcsőn is gyorsított tempóban kajtattam le, csak a zebrán túl, a szemközti pad előtt lihegve vettem észre, hogy elhallgattak.

De ha ott sincs megfelelő kötél, akkor hol a búsban van? Sehol.

A piros szerkós elröhinti magát.

– Te idióta kis pöcs.

Nem tudom, a sandán fixírozó Mikulás mellé hogy kerültek a fürdőszobába idős, denevérszárnyú, piros szemű szüleim. Az ajtót bezártam, ők pedig már rég alszanak, hajnali fél kettő van.

Apám riadtan pislog, anyám azonban ingerülten csak legyint egyet.

Igazat adok neki, ha nem is esik jól: már többször próbálkoztam hasonló performance-szal, olykor tablettákkal, olykor mással.

Egyszer annyi dilibogyót vettem be, amennyi egy lovat is hazavágott volna, de a tabik zömét kihánytam (amire persze nem emlékszem, utólag mondták, ott találták munkából hazajövet a félig olvadt gyógyszeratócsát a szőnyegen).

A taxisofőr négyszeres árat kér. Mert éjszakai műszak van, és mert összevizezem-összevizezem a kocsiját.

Előzőleg alig halásztak ki a kádból, a vérveszteségtől félig önkívületi állapotban vagyok. A sürgősségi osztályon azt mondom az egyik ápolónőnek: maga gyönyörű!

Összevarrnak. Azt mondják, nagyon mélyek a sebeim, és később fájni fognak. Különbén is, a várost bekerítették, lassan nemcsak kötszer nem lesz, de ivóvíz sem. Egy csomó fejet észlelek, amint körülöttem sokszorozódik, sündörög, egyfolytában csak beszélek, megállás nélkül, összevissza, fogalmam sincs, miket.

Újabb terem, újabb ajtók, valami kérdésekre kell válaszolnom, a velem szemközt ülő egészségügyi alkalmazotton látom, mélységesen unja az egészszet, válaszolgatok, aztán azt mondják, mehetek haza.

Nem akarok hazamenni, soha többé nem akarok hazamenni, mondom.

Két zombiápolónő bekísér egy szobába, azt mondják, vessem le a vizes gúnyám. Mindent? Igen, mindent.

Egy „láttak már önök meztelen férfit” mondat kíséretében már ott állok előttük pőrén dideregve.

A nyakamból szürcsölik a vért, mindketten, pedig így is nagy a vérveszteségem. Azt mondják, édes a vérem, ritka a vércsoportom, igazi lakoma, ugye nem veszem zokon, majd kapok infúziót.

Már kincstári pizsamában csöpög belém az átlátszó folyadék.

A szobában még ketten vannak.

Pisálnom kell, a karomban meg a katéter, nem mehetek ki, megkérem őket, hogy pár percre távozzanak a szobából, nekem így megalázó.

– Mit képzelsz magadról? Mi vagy te, gróf? – köp ki a csupa izom pofa, de a sovány, pikkelyes bőrű kockafejével később mégis kisomfordálnak két percre.

Mindhárman révetegen heverünk a priccseinken.

A kockafejű valami ismeretlen nyelven szól hozzám. Megkérdem az izomagyút, mit gagyog. Az izomtomi fordít.

– Azt kérdi, a gyűjtőtáborból jössz-e, mint ő. Azt kérdi, szereted-e a fájdalmat. Vagy mások fájdalmát.

– Nem – felelem – engem szimplán a fájdalom poétikája érdekel.

A kockafejű ismét mond valamit. A gorilla fordít.

– Azt kérdi, tudod-e, hol lakik a fájdalom?

Újabb kérdés, újabb fordítás.

– Ez a pikkelyes kezd az idegeimre menni. Most azt kérdi, ismered-e, szereted-e a szögesdrót ízét, illatát, láttál-e karóba húzott embert, kiismerted-e a reménytelenség és a reményvesztettség táguló, beszippantó titkát. Hablatyol. Felejtsd el. Egyszerűen ne válaszolj.

Elmosolyodom.

– Te miért vagy benn?

– Mert megőrült a világ. Mindenféle köcsögök vesznek körül. Már lélegezni sem tudok tőlük. Biz’ isten, mindenkit kinyírok. Sokáig feküdtem lekötözve. Itt így szokás. Motoros fűrészsel levágták a bal lábam ujjait, a hátamra rontó tetkókat tetováltak. De akkor is mindet kinyírom. Csak engedjenek ki. Mindent, ami mozog. Mert mind köcsög. Tudom én azt nagyon jól.

Belép egy ápoló, lecsatlakoztat az infúzióról, és azt sziszegi, a főorvos úr hívat, induljak. Most, azonnal.

A főorvos egy késsel felhasogatott bőrfotelben ül, de nem mutat rá egy másikra, hogy üljek le, így állva maradok.

Hosszan piszmozg valamivel az íróasztalán, majd elővesz egy pisztolyt, és a kezembe nyomja.

– Biztos megoldás. És definitív. De ne a halántékra, szájba.

Remeg a varratos kezem.

– Segítene?

Az orvos dagadtra pofoz. Erős fizikumú, bikaszerű jelenség, otthon biztosan súlyokat emelget. Miközben ütlegel, gyűlöletben úszó tekintettel kiabál, én meg közben egyre csak azt hajtogatom, mint akit fölhúztak: Nem fáj! Nem fáj!

– Nem mered? Nem mered? Ennyire gyáva, utolsó szarjankó vagy?

Erre fogom a pisztolycsövet, a számba dugom, és meghúdom a ravaszt.

Üresen kattan. Nincs benne töltény.

Az orvos hirtelen kettészakítja feje búbján a maszkot, és a fehérköpönyes álca alól egy undorító, mutáns szörny bújik elő.

– Ne várd meg a reggelit. Tűnj el, de rögtön. Az egész folyosó úgyis orvlövészekkel van tele, de az ajtó nincs kulcsra zárva. Végig kell futnod a holtzávon. Ha túljutsz az ajtón, megmenekülsz. De ha nem éred el az ajtót, és élve maradsz, a gyarmatokra deportálunk rabszolgának. Vili? Kifelé!

Futok, futok a végtelen félhomályos folyosókon, golyók fúródnak a falakba, török szét az üvegajtókat, az alig pislákoló világítótesteket. Futok, a vállam vérzik, de csak futok tovább a félhomályban.

Hirtelen ismét a kádban találom magam.

Az elállt vérzésű, agyonvagdosott alkarjaimmal.

A perverz Mikulás bácsi undorító, tenyérbe mászó mosollyal vigyorog rám. Valamiféle félkatonai alakulat egyenruhájában feszít, kokárdával, karszalaggal felturbóztva.

– Még ezt sem tudtad rendesen megcsinálni. De ezt a bakit ezúttal nem úszod meg csak úgy, Drakula gróf.

Fecskendőt vesz elő, atyaéig, ez tudja, hogy fóbiám van a fecskendőktől, nem szabad látnom, soha.

Már egész sereg karszalagos keze van, mindegyikben fecskendővel, és lassan az arcomhoz, a szememhez közelít, miközben szarvai nőnek, és furán elszíneződik az arca.

Behunyom a szemem, és torkom szakadtából ordítani kezdek.

